

[Glistrup]

virker præventivt. Det er helt rigtigt, at grundlaget er således, men vi står her over for en forbrydertype, som vi ikke har disse undersøgelser på, for vi har ikke kendt dem før, der er tale om mennesker, der med et ret sammenfaldende udtryk med, hvad ministeren sagde, og hvad der står i bemærkningerne til forslaget, har sat sig uden for alle almenmenneskelige normer, og derfor er det højst sandsynligt, ministeren har ret i, at det ikke virker præventivt i retning af, at de ikke begår nye terrorhandlinger. Men det virker på to måder, hvis Danmark har dødsstraf: for det første, at disse nye terrorhandlinger ikke bliver begået i Danmark, som ellers vil tiltrække sig netop disse handlinger, hvis vi har siddende en Andreas Baader-type, eller hvem der nu kan være tale om, i Horsens tugthus eller på Kragsskovhede, eller hvor man nu vil anbringe ham. For det andet søger den kriminalitet, det her drejer sig om, at få nogle af disse meget, meget få ekstremistgrupper fordoblet eller tredoblet, eller hvor meget man nu opnåede i Japans Røde Hær, da man fik løsladt disse fanger ovre fra fængslerne ved Tokio. Derfor er dødsstraf vejen til at undgå, at disse små ekstremistgrupper kommer til at vokse igen.

Det tredje centrale argument, som ministeren bragte frem, var, at dødsstraf vil indebære en brutalisering af retsapparatet, som meget vel kan få afsmittende virkninger. Jeg er helt enig med ministeren i den betragtning. Spørgsmålet er bare igen: vil det få større brutaliseringsvirkninger af retsapparatet, at man foretager en dødsstrafeksekution, som jo er noget, der foregår inden for nogle ganske få sekunder, og så er den sag slut, end at man i måske 20, 40 eller 50 år skal have terrorister siddende i danske fængsler, hvorved man altså har brutaliseringen over hele den periode, hvor man med sikkerhedsvagter, kontrol osv. må have hele samfundet sat i krigstilstand, fordi man måske har 2 eller 5 mennesker siddende i Vridsløselille? Det, der er problemet, er: hvor er brutaliseringen mindst? Og det er det, vi må søge imod. For hvad der koster flest menneskeliv ved vi jo: det er at have sikkerhedsvagter, der er bevæbnede, det fører til vådeskudsulykker og til andre misbrug af våben osv., så der er ikke nogen tvivl om, at dødsstraf er det, der sparer de fleste menneskeliv, mens derimod det at skulle bruge alternativerne i form af

disse vagtordninger fører til, at der går flere menneskeliv tabt.

Endelig fremhævede ministeren, at vi må ind i internationale aftaler, vi må foretage en række forskellige foranstaltninger. Også her er jeg fuldstændig enig med ministeren: selvfølgelig er det forslag, vi drøfter her, ikke løsningen på terroristproblemet, selvfølgelig er dødsstraf ikke noget, der overflødiggor alle andre måder at gribe problemet an på, men det problem, dette lovforslag rejser, er, om dødsstraf kan indgå som ét element blandt de mange andre forholdsregler, som man må tage fra samfundets side over for dette højst ulykkelige, der er sket med terrorismens fremvækst.

Ud over ministerens fire argumenter hørte jeg i og for sig kun tre yderligere argumenter i debatten imod selve det at anvende dødsstraf.

Fru Annelise Gotfredsen fremførte den påstand, at hun mente, dødsstraf ville føre til, at der kom flere terrorister. Nu er det, som fru Annelise Gotfredsen også nævnte, selvfølgelig umuligt for os alle sammen at vide, hvordan de psykologiske mekanismer er, men jeg vil vove at påstå, at terroristgrupperne, som vi kender dem: Holger Meinsgruppen, Japans Røde Hær, Sorte September, og hvad der ellers er tale om, er nogle så fanatiske og så små ekstremistgrupper, at den omstændighed, at Danmark har dødsstraf, ikke vil føre til, at der kommer flere egnede terrorister, der kan rekrutteres til de grupper. Danmarks valg kan føre til, at vi undgår at få så mange terrorforbrydelser.

Så fremhævede fru Annelise Gotfredsen, at der kunne komme til at foreligge justitsmord. Det er jo et argument, som man må have for øje i enhver dødsstrafsag, og det er også helt åbenbart at de, der skal dømme i en dødsstrafsag, vil være overmåde forsigtige for at undgå at komme til at forvolde justitsmord. Det ligger også bag ved de mange retsgarantier, som er indarbejdede i forslaget, ikke mindst at der skal være tre fjerdedels flertal i højesteret for at fælde en dødsdom.

Endelig som det sidste argument, jeg hørte imod selve det at bruge dødsstraf, fremhævede hr. Jens Møller, at det ikke tilkommer os her i folkettingen eller nogen som helst andre at råde over andre menneskers liv og død. Det er jo et argument, der lyder godt, men som i virkeligheden desværre er indholdsløst,